

A close-up portrait of a young woman with long, wavy blonde hair and striking blue eyes. She is looking directly at the camera with a neutral expression. Her right hand is gently touching her hair on the right side of her face. She is wearing a vibrant red garment, possibly a coat or a thick scarf, which is visible at the bottom of the frame. The background is dark and filled with out-of-focus green foliage, creating a moody and naturalistic atmosphere.

ANNA KAIJA

TULEN TAHTO

*K*RISTALLIN *L*APSET:

Maan mahti

Tulen tahto

ANNAKAIJA

*T***ULEN** *T***AHTO**

© 2017 Anna Kaija

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

ISBN: 9789523390355

Kansikuva: © 2016 Eveliina Kronqvist

Maailmankartta: ©2016 Anna ja Mika Kaija

Rakkaat isä ja äiti,

Tiedän, että teillä oli suunnitelmia varalleni ja joskus ne suunnitelmat olivat myös minun suurin unelmani. Aika Maakristallin temppelissä on kuitenkin muuttanut minua, enkä voi enää palata vanhaan elämään. Kristalli on antanut minulle tehtävän, joka on suurempi kuin mikään aiemmista unelmistani. Kristalli valitsi minut ja minä valitsin kristallin.

Olette jo varmasti kuulleet huhut temppelin ja kristallin tuhoutumisesta. Ne ovat totta, mutta toivo ei ole menetetty. Kristalli voidaan herättää uuteen kukoistukseen. Se on minun tehtäväni. Lähdemme pian kohti Tulikristallin temppeliä, enkä sen takia voi tuoda tätä viestiä teille itse. En halua, että murehditte puolestani. Olen hyvässä seurassa.

Tiedän, etteivät sanani voi rauhoittaa teitä ja että olette pettyneitä valintaani. En olisi kuitenkaan voinut valita toisin.

Tämä on minun polkuni elämässä. Kenties se tuo minut vielä jonain päivänä takaisin Terakoniin. Tulen silloin myös tervehtimään teitä. Voikaa hyvin siihen saakka!

Rakkaudella

tyttärenne ja Maakristallin papitar

Momi

TERAKON, MINOLA

L

UKU 1

Terakonin sivukaduilla leijui epämääräinen löyhkä, joka tarttui hiuksiin ja vaatteisiin. Sen kuitenkin huomasi vasta, kun vaihtoi puhdasta ylle tai oli hetken poissa pahimmilta alueilta. Sonjaa suorastaan pelotti, että jonnain päivänä hän ei enää kiinnittäisi hajuun huomiota lainkaan, vaikka olisi hetken pois kaupungista, ja kulkisi haisevana muiden joukossa kuin ei mitään. Syrjäkujat olivat osoittautuneet pahimmiksi hajun tartuttajiksi, sillä niille kipattiin muun muassa yöastioiden sisältö. Sonja ei voinut ymmärtää, mikseivät ihmiset jaksaneet raahata ruhojaan käymälään, jos oli aivan pakko yöllä helpottaa oloaan.

Rikkaampien asuinalueella löyhkä loisti poissaolollaan. Sonja saattoi vain toivoa, ettei aamulla vaihdettuihin vaatteisiin ollut pinttynyt hajuja. Hän vilkaisi kenkiään, jotka olivat onneksi yhä siistit, ja sipaisi hiuksiaan järjestykseen. Musta tukka ulottui vain olkapäille, mutta silti Terakonin ikuinen merituuli riepotteli sitä joka suuntaan välittömästi, kun hän astui ulos ovesta. Karhea hiuslaatu ei parantanut tilannetta; toisinaan hiukset jäivät mitä omituisimmin sojottamaan kiehkura mihinkin suuntaan.

Juuri nyt Sonja oli epätoivoisen tietoinen, ettei ollut enää yhtä huolella puettu ja kauniiksi laitettu kuin parhaimpina temppelipäivinään.

Toki hän oli tuonut pienen omaisuutensa mukanaan, mutta vaatteet kärsivät eri tavalla uusissa tehtävissä kuin kokelasaikana. Papitarkokelaana hän ei ollut juuri viettänyt aikaansa keittiössä, saati pyykännyt ja kuokkinut maata, joten vaatteiden sotkeutuminen oli ollut ikävä muistutus menneisyydestä.

Silti itse hän oli tätä ratkaisua ehdottanut. Hän oli valinnut osansa.

Vähänpä hän oli tiennyt ryhtyessään järjestämään papitarten soluttautumista tavallisen kansan pariin. He olivat jakautuneet kuka minnekin, etsineet paikkansa ja ryhtyneet elämään kuin kuka tahansa. Niinpä Sonjakin oli löytänyt itsensä miltei piian asemasta vanhemman pariskunnan kotoa. Virallisesti lady Camila oli myynyt hänet miniäksi taloon, mutta kukaan ei tiennyt, milloin perheen poika palaisi meriltä, jos milloinkaan, joten Sonja ei suhtautunut vakavasti avioliiton uhkaan. Hän oli kiinnostuneempi tiedoista, joita pariskunnan luona asuessaan sai. Mies, Kamir, kuului temppelin vastustajiin, joten tämän nurkissa Sonja oli paitsi turvassa epäilyiltä, myös tietolähteen äärellä.

Tietolähdettä totisesti tarvittiin. Sonjaa kylmäsi jopa keskellä kuumaa kesäpäivää, kun hän ajatteli keväällä temppeliin tapahtunutta hyökkäystä. Papittaret eivät olleet osanneet ennakoida sitä, vartijat eivät olleet valmistautuneet todelliseen taisteluun. Moni oli yhdessä yössä menettänyt henkensä, kun temppelin vastustajat olivat kohottaneet miekkansa temppelin ikaikaista valtaa vastaan. Eloon jääneet olivat nyt kodittomia ja hajautuneet ympäri Minolaa peläten jäävänsä kiinni. Temppelin vastustajien tavoitteena tuntui olevan tuomita kuolemaan jokainen kristallia palvellut. Sonja oli siis turvassa, kun hänen kuviteltiin kuuluvan vastustajien

joukkoon, mutta samaan aikaan hän sai noukittua tiedonmuruja, joilla voisi suojella itseään ja kenties jopa muitakin papittaria.

Sonja kohotti kätensä ja tarttui rautaiseen kolkuttimeen. Se kumahti jykevää ovea vasten. Oven läpi ei ollut pienintäkään mahdollisuutta kuulla, oliko joku tulossa avaamaan vai ei, mutta Sonja jäi odottamaan. Hän puristi kädessään kirjekääröä, jonka oli luvannut toimittaa tähän taloon lady Camilan puolesta Terakoniin asettumisensa jälkeen. Asia oli jäänyt uuden arjen etsinnän alle, mutta nyt omatunto nyppi hänen takaraivoaan kiihtyvällä tahdilla, joten vaihtoehtoja ei jäänyt. Kirje oli toimitettava.

Ovi narahti auki ja sen takaa paljastui vanhempi nainen, jonka katse pyyhkäisi Sonjan ylitse ja sai hänet nykäisemään mekkoa suuremmaksi.

”Emme ole tilanneet lähetyksiä tälle päivälle”, nainen huomautti.

”Tuon viestiä Merkel Markosinpojalle ja Rakel Angusintyttärelle”, Sonja vastasi ja näytti kirjekääröä. Ovella seisova nainen ojensi kättään, mutta Sonja nykäisi kirjeen kauemmas. ”Minua pyydettiin toimittamaan se henkilökohtaisesti.”

”Herra on kiireinen, ei hänellä ole aikaa tavata tytönheitukoita kadulta.”

”Entä rouva? Voisinko tavata hänet?” Sonja yritti. Hänen oli vaikea pitää äänensä ystävällisenä. Hän oli jo ehtinyt temppeleissä tottua siihen, ettei ollut nokkimisjärjestyksessä alimmaisena vaan pystyi vaikuttamaan asioihinsa. Hän oli papitar, mutta samalla joutui alentamaan itsensä palvelijan tasolle ja sietämään arvotonta kohtelua. Nytkin hänen sisällään jyrisi maanjäristys, mutta hän näykkäisi poskeaan sisäpuolelta ja pakotti viattoman hymyn kasvoilleen.

Palvelusnainen näytti pohtivan asiaa, kunnes vihdoinkin nyökkäsi ja päästi Sonjan astumaan sisälle taloon. Eteishalli oli valtava. Ei tietenkään yhtä suuri kuin maakristallille rakennettu rukoushuone, mutta suurin asuintila, jonka Sonja oli nähnyt yksittäisellä perheellä. Välittömästi hän vertasi sitä siihen huoneen nurkkaan, jonka oli aivan pienenä jakanut äitinsä kanssa. Jotkut totisesti saivat enemmän kuin ansaitsivat.

Sonja ohjattiin suuresta eteishallista ylellisesti sisustettuun oleskeluhuoneeseen ja jätettiin sinne odottamaan talon rouvan saapumista. Hän antoi katseensa kiertää korkeissa kirjahyllyissä, ikkunoita kehystävissä raskaissa verhoissa ja upottavilta näyttävissä sohvilla, joille ei kuitenkaan uskaltanut istumaan. Jokainen esine huoneessa oli aseteltu tarkkaan, jopa tyynyt sohvien nurkassa. Huone ei ollut elossa.

Kevyet askeleet kantautuivat Sonjan korviin, ja hän käännähti ympäri. Huoneeseen astui nainen, jonka vaaleat hiukset oli taiteiltu huolelliselle kampaukselle ja silmät säihkyivät sinisinä lampina, vaikka niiden reunoja kehystivätkin jo rypyt. Naisen mukana huoneeseen leijaili eksoottisen, ja oletettavasti hävyttömän kalliin, tuoksuveden leyhähdys.

"Saanko kysyä, kuka tuo viestiä miehelleni?" nainen tiedusteli eikä Sonja voinut olla pohtimatta, miksi hän näytti niin tutulta. He eivät olleet tavanneet koskaan aiemmin, mutta jopa naisen hymy ja eleet olivat tutunoloisia.

"Sonja Maarentytär."

"En tunne sellaista nimeä."

"Saavuin tänne Laenisista asti morsiameksi Len Kamirinpohjalle", Sonja pitäytyi tarinassa, joka oli lähellä totuutta, mutta samalla riittävän

kaukana siitä. ”Matkalla kohtasin kulkijan ja hän uskoi minulle viestin, jonka halusi toimitettavan Teille.”

”Eikös Laenis ole saarivaltio pohjoisessa?”

”Kyllä. Isäni on kauppias, joten hänellä on suhteita tänne ja hän halusi taata minulle hyvät naimakaupat”, Sonja sanoi. Rouva Rakelin kasvoilla käväisi epäuskoinen ilme, mutta hän ei käynyt väittelemään. Epäilemättä hänen käsityksensä hyvistä naimakaupoista ei tarkoittanut köyhän miehen pojan naimista ja tavallisiin villamekkoihin pukeutumista.

Kääntääkseen rouva Rakelin huomion toisaalle Sonja astui eteenpäin ja ojensi hänelle käärön. Nainen otti sen käteensä ja jäi sormeilemaan nauhaa, jolla se oli solmittu. Hänen silmänsä laajenivat, ja hän haeskeli tuolia takanaan. Avaamatta kirjettä rouva Rakel istui ja jäi tuijottamaan nauhaa.

”Onko kaikki hyvin, rouva?” Sonja kysyi. Hän ei tiennyt, mitä oli odottanut tehtävältään, muttei ainakaan tällaista vastaanottoa.

”Kuka antoi tämän kirjeen sinulle?”

”Kulkija. Hän oli peittänyt päänsä hupulla, joten en nähnyt hänen piirteitään.”

Rouva Rakelin kädet tärisivät, kun hän avasi nauhan ja rutisti sen rintaansa vasten. Sonja teki mieli kysyä, oliko naisella yhteyksiä Maakristallin temppeliin ja lady Camilaan, mutta sanojen ääneen lausuminen olisi voinut vaarantaa heidät kummatkin. Epäilemättä palvelijatar luimisteli lähinurkissa valmiina hätistämään hänet ulos pienimmästäkin rikkeestä ja saattoi jopa kuulua temppelin vastustajiin.

Sonjan katsellessa rouva Rakel sai rauhoitettua itsensä ja rullasi kirjeen auki. Nainen liikutti huulia lukiessaan, mutta Sonja ei pystynyt päätelemään tekstin sisältöä. Hän saattoi vain seurata, kuinka naisen silmät kostuivat. Luettuaan kirjeen rouva Rakel istui pitkään hiljaa kyynelten valussa poskille. Sonja vaihtoi painoa jalalta toiselle ja kierrätti katsettaan huoneessa. Nyt hänen silmänsä hakeutuivat seinällä roikkuvaan perhepotrettiin, jossa tylynoloinen mies seisoi Rakel Angusintyttären rinnalla. Sonjan huomion varasti kuitenkin leveästi hymyilevä kultakutrinen tyttö, jonka kiharat saivat hänen hiuksensa pörhistymään kateudesta.

”Tämä on viesti tyttäreltäni. Luulimme hänen saaneen surmansa temppelin tuhossa”, Rakel kuiskasi tuskin kuuluvasti ja vahvasti Sonjan epäilykset. Hän seisoi Momin, tuon kristallin suosikin ja miehiä ryöstävän pikkuhempulan, kodissa. Hän irvisti kovalle, mutta kääntyi katsomaan rouva Rakelia pahoittelevasti hymyillen.

”Kuulin tuhosta saapuessani, kerrassaan kamalaa”, Sonja sanoi. ”Onko tyttärenne kunnossa?”

”Omien sanojensa mukaan on, mutta hän ei ole tulossa kotiin”, rouva Rakel huokaisi. ”Minä tiesin, ettei temppeliin lähtemisestä mitään hyvää seuraa, mutta mieheni väitti sen rauhoittavan häntä. Nyt hän on sitten lähtenyt mahdottomalle matkalle pelastamaan kristallia.”

Se typerys! Tietenkin Momi oli luritellut totuuden tuolle paperinpalalle, vaikka oli äärimmäisen tärkeää, ettei tieto matkasta leviäisi. Temppelin vastustajilla oli tällä hetkellä täysi työ vallananastusyrityksissään, mutta epäilemättä nämä silti kiinnostuisivat kristallin pelastamisesta. Momi oli vaarantanut koko suunnitelman vain oman turhamaisuutensa takia.

”Olimme jo katsoneet sulhasen valmiiksi, kaikki oli lähes järjestetty, kun hyökkäys tapahtui”, rouva Rakel jatkoi.

”Olen pahoillani, etteivät toiveenne toteutuneet”, Sonja sanoi ja tajusi olevansa rehellinen. Hänelle olisi sopinut erinomaisesti, että Momi olisi naitettu johonkin hyvään sukuun. Ainakin kultakutri olisi silloin ollut pois temppeleistä, ja Sonja olisi saanut Bladen kokonaan itselleen.

Ajatus nuorukaisesta sai huokauksen miltei karkaamaan Sonjan huulilta. Kaipaus puristi rintaa, kun hän vain pohtikin, missä Blade sillä hetkellä mahtoi kulkea. Jos kristalli olisi valinnut toisin, Sonja olisi nyt voinut olla Bladen mukana matkalla kohti Tulikristallin temppeeliä. Sen sijaan hän oli jumissa Terakonissa keskellä koska tahansa käsille lävähtävää tilannetta. Hän tiesi itse ehdottaneensa muutoksia temppeelin toimintaan, mutta nyt hän kaipasi rauhaa ja harmoniaa sekä kaltaistensa seuraa. Rouva Sarisa oli hänen ainoa tuttavansa koko kaupungissa, sillä hän ja lady Camila eivät uskaltaneet tavata kovin usein.

”Sinä tunnet tyttäreni, etkö tunnekin?” rouva Rakel keskeytti Sonjan ajatusten syöksykierteen ja sai hänet säpsähtämään. ”En minä puhu kenellekään, mutta minun on vain saatava tietää.”

Sonja katseli naista, jonka silmäkulmissa huolirypyt syvenivät. Hän ei pitänyt Momista, mutta se ei ollut tytön äidin vika. Toisaalta hän tasapainoili miekanterällä. Hän ei ollut vielä saanut kunnollista jalansijaa Terakonissa, ei löytänyt paikkaansa. Jos kaupungissa alkaisi kiertää huhu, että papittaria oli soluttautunut tavallisen kansan joukkoon, saattaisi miekka kääntyä Sonjaa vastaan.

*M*aan mahti näyttää murtuneen, temppelin papittaret ovat kuolleet tai kadonneet maan alle ja vastustajat päässeet yhä tiukemmin vallankahvaan Terakonissa. Momi ja Senna lähtevät pitkälle matkalle tavoitteenaan herättää särkynyt maakristalli henkiin. Samaan aikaan maakristallin papitar, Sonja, yrittää palauttaa kansan uskon kristalliin Terakonissa.

Tulen tahto on Kristallin lapset -fantasiasarjan toinen osa ja se jatkaa Maan mahdin aloittamaa tarinaa.

Kannen kuva: Eveliina Kronqvist